

Dievčatá na cestách

*Najväčšie
dobrodružstvo života
je láska*

NICOLE TRILIVASOVÁ

Dievčatá
na
cestách

Dievčatá na cestách

NICOLE TRILIVASOVÁ

Original title: Nicole Trilivas: GIRLS WHO TRAVEL
Copyright © 2015 by Nicole Trilivas
All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form.
This edition published by arrangement
with The Berkley Publishing Group,
a member of Penguin Group (USA) LLC,
a Penguin Random House Company.
Cover photos: Woman on Dock © PlainPicture/Cultura
Cover design by Sarah Oberrender

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2016
Translation © Oľga Kralovičová, 2016

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Magdaléna Havlíková
Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-555-4

*Veľmi rada spomínam na obdobie detstva,
keď ma otec po obede v reštaurácii Sun Luck v Queense,
ktorá je už dávno zatvorená, brával do kníhkupectva
a mohla som si kúpiť knihu, akú som chcela.
Vydania tejto knižky sa nedožil.
Venujem ju jeho pamiatke.*

Podakovanie

Predovšetkým musím poďakovať dvom ľuďom, ktorí najviac počúvali moje náreky, ako sa trápim s písaním: Ďakujem, Jonathan Brierley. Slová nestačia, aby som ti poďakovala za všetko, čo si pre mňa urobil. Si môj bojovník, moja skala a u mňa nemáš konkurenciu. Si nesmierne zábavný a úžasný. Druhou je Georgia Stephensová: Ďakujem ti za všetky prechádzky v Holland Parku. Nikdy si ma neprestala povzbudzovať, ani na sekundu.

Podakováť musím aj svojej skvelej agentke Carrie Pestrittovej za to, že vo mňa verila a riskovala to so mnou. Som veľmi rada, že sme pracovali spolu.

Ctihodná Jackie Cantorová, ďakujem, že ste vyslyšali moje modlitby! Ďakujem, že ste uskutočnili moje sny. Myslela som si, že o takej spolupráci môžem iba snívať. Moje poďakovanie patrí aj celému tímu v Berkley vrátane Amandy Ngovej – ďakujem za skvelú spoluprácu a dúfam, že bude pokračovať pri mnohých ďalších knihách.

Chcem poďakovať svojej mame Marii za to, že ma brávala do knižnice a dovolila mi požičiavať si toľko kníh, koľko som len

chcela (a potom ma vzala na pizzu k Ninovi). Ďakujem aj ostatným členom našej rodiny – Charliemu, Sherry a Jeremymu – za ich lásku. Ach, áno, výnimočné „bravo!“ patrí mojej sestre Renee – okrem toho, že bola predobrazom Miny, je celkove úžasná a neprestajne mi pomáha pri písaní i v živote.

Ďakujem čitateľom svojich predchádzajúcich prác vrátane Ann Ehrhartovej, Amy-Lee Simonovej, Bayty Gideonovej, Carly Vasanovej a Lauren Raggiovej – patríte k mojim obľúbeným cestovateľkám a lepšie sa nám behá po svete spolu, spolu si zlepšujeme náladu miestnym alkoholom, spolu tvoríme nesmrteľné spomienky a pochybné rozhodnutia.

Chcem sa poďakovať aj on-line komunite Wattpad, bez ktorej by som tu dnes možno nebola a nepísala by som v pyžame toto poďakovanie (najmä nie bez Marian Keyesovej a víťazstva v súťaži poviedok). Ďakujem Caitlin O'Hanlonovej z Wattpadu za podporu a z celého srdca pozdravujem celú tamojšiu komunitu – fascinuje ma, akí verní a dobrosrdeční sú čitatelia Wattpadu vrátane Analise Andersonovej, úžasnej neznámej, ktorá mi veľkodušne pomáhala pri počiatočných úpravách.

Ďakujem Rickovi Del Mastro, ktorý bol vždy najlepší šéf a ako prvý mi poskytol priestor a čas na písanie. Žijeme svoj sen, však, Rick?

Ďakujem aj svojim učiteľkám angličtiny z Manhassetu, najmä Mary Jane Petersonovej, za povzbudzovanie a pevné základy.

Chcem poďakovať aj svojej neoficiálnej rodine, the Island, za všetku lásku. Nech naďalej naskakujeme na medzinárodné lety ako na autobusy. Nikdy vás neprestanem milovať!

A nakoniec, ocko, ďakujem tebe. Dúfam, že si na mňa pyšný.

~ 1 ~

DESAŤTISÍC MÍE odtiaľto sa moja mama pravdepodobne čuduje, prečo som jej nezavolala. Lenže keď sa nachádzate na mieste, ktoré vyzerá ako pozadie na obrazovke počítača so záberom na tropické pobrežie, a užívate si sex s profesionálnym írskym tulákom, pri ktorom sa vám podlamujú kolená, na také všedné záležitosti ľahko zabudnete.

Dnes. Dnes jej zavolám.

Vedela som, že sa ma bude vypytovať, či som už zistila to Lochlonovo tajomstvo, ale nemala som pre ňu nové informácie. Očividne ju oveľa väčšmi než mňa trápilo, že som to z neho ešte nevypáčila.

„Nechápem to, Kika,“ protestovala, keď sme spolu telefonovali naposledy. „Túlaš sa po Indii s nejakým chlapíkom, ktorý priznal, že tají niečo zo svojej minulosti, a stále si nezistila nič viac?“

Lenže po roku cestovania po rozličných krajinách s obligátnymi prestávkami na kávu a spánok som sa prepracovala do stavu totálneho relaxu.

„Povie mi to, keď bude pripravený,“ ľahťikársky som odbila mamu i vlastné obavy. No ona sa s tým neuspokojila a dožadovala sa, aby som sa jej hlásila častejšie.

Zajtra jej už určite zavolám, rozhodla som sa, keď som vyliezla z postele. Odhrnula som sieť proti komárom, navliekla som si vlhké bikiny a vyšla som z plážovej chatky. Keď som pod nohami pocítila piesok, vybavili sa mi okamihy zo včerajšej noci, keď ma Lochlon presvedčil, že by sme si mohli ísť o polnoci zaplávať.

„Pod' do vody, moja nádherná.“ Nevedel, že v skutočnom živote už nikto nerozpráva ako hrdinovia z červenej knižnice, a ja som ho nemienila opravovať.

„A toto...“ strčil mi prst pod gumičku nohavičiek, natiahol ju a pustil, až mi pleskla o brucho, „... nechaj v bezpečí na súši.“

Nebola som schopná urobiť nič, iba bez slova prikývnuť. V duchu sa mi vynorili hmlisté obavy, že moja neschopnosť povedať mu nie by mi jedného dňa mohla spôsobiť problémy.

Lenže ten deň nie je dnes.

Lochlona som našla na malom kúsku tieňa. Niečo čmáral do notesa viazaného v koži. Sníval o tom, že sa stane spisovateľom, a ja som si ho predstavovala ako svojho írskoho Hemingwaya s opálenou pokožkou, ktorý píše minimalistickú, deklaratívnu prózu.

Prv než ma zbadal, nakúkala som mu ponad plece do notesa, čo dokazuje, že som oveľa zvedavejšia, ako pripúšťam. Lenže zisťtil, že som prišla, a obrátil sa. Bez slova ma chytil za okraj sarongu a stiahol k zemi, takže som si kľakla do piesku vedľa neho.

„... ráno,“ zaspieval chrapľavo s typickým írskym prízvukom.

Pritisla som sa tvárou k nemu. Šikovne mi strčil ruku popod sarong až na brucho. Pomaly prechádzal rukou nahor, až ma pieskovou dlaňou chytil za...

„Madam!“

Zamračila som sa. *Prečo ma Lochlon volá madam?* To malo-meštiacke oslovenie vôbec nie je sexi.

Potriasla som hlavou, aby som dostala z hlavy tú gýčovú scénu, a pohľad som uprela na prísne čelo sprievodcu long-islandskej železničnej spoločnosti.

„Íí!“ zapišťala som ako gumená detská hračka. Zaplavila ma horúčava, ktorá spaľovala moje omámenie.

„Madam, potrebujem vidieť váš lístok,“ zopakoval sprievodca s pohľadom, ktorý hovoril: *Preber sa, ženská.*

Prehrabávala som sa vo vreckách desivo nudného zimníka a v príliš solídnej kabelke.

„Neviedla som, že sa rozprávate so mnou,“ blábotala som, aby som získala čas. „Nie som zvyknutá na oslovenie madam.“

Venovala som mu úsmev v snahe vyžmýkať z neho nejaké ľudské city, ale nezabral.

„Aha! Tu máme lístok do sveta, vzácny pane.“

Otrávene ho precvikol a prešiel do ďalšieho vagóna.

„Ďalšia a konečná zastávka je Pensylvánska stanica,“ zachrčal reproduktor.

Zavrela som oči a snažila som sa vrátiť do toho gýčového dňa na pláži. *Čo sa stalo potom?* pýtala som sa v duchu. *Bol to ten deň, keď Lochlon odhalil svoju tajomnú minulosť?* Lenže čím väčšími som sa pokúšala spomenúť si na všetky podrobnosti v správnom poradí, tým väčšími mi unikali. Akoby boli moje spomienky čoraz klzkejšie – ako nafukovacia lopta vo vode.

Lenže aj tak som už nemala čas oddávať sa spomienkam. Pozapínala som si zimník a pripravila som sa vklíznuť do rannej newyorskej tlačnice. Ktovie prečo, ale keď som si nedávala pozor, stala sa zo mňa obyčajná plebejka s kávou v plastovom pohári, ktorá mieri do kancelárie požierajúcej ľudskú dušu.

Takto môj život nemal vyzerať.

~ 2 ~

KEĎ SOM SA VRÁTILA ZO svojej prvej veľkej cesty s batohom okolo sveta, dochádzala som vlakom z maminho domu na okraji Long Islandu do kancelárie a spisovala svoje spomienky z celého roka stráveného v zahraničí.

Tie historky boli určené na moju webovú stránku *Túlavé topánky*. Vytvorila som ju pre svojich priateľov a rodinu, kým som bola v cudzine, aby mohli sledovať, kade sa táram. Opi-sovala som, čo som zažila, a vždy, keď sa dalo, vešala som na stránku fotky v márnej snahe spomenúť si na všetko.

V ten rok som toho so sebou veľa nenosila, väčšinu oblečenia a vecí som si kupovala cestou a začalo sa diať čosi nečakané: ľudia, dokonca aj cudzí, sa ma začali pýtať – chceli vedieť, odkiaľ mám tie náramky z ručne maľovaných sklenených korálikov alebo ten bohémsky kožený opasok. Dostávala som komplimenty za zaujímavé klobúky, patchwork, letné šatky so strapcami a denník s látkovým obalom, ktorý som všade nosila so sebou. Mama vždy hovorila, že mám zmysel pre podobné veci, ale kým nezačali prichádzať tie komentáre, neverila som tomu.

V nádeji, že podporím miestny biznis, začala som ponúkať, že chválené veci nakúpim a pošlem ich čitateľom svojej stránky. Napríklad keď som blogovala o svojom pobyte v južnej Indii s Lochlonom, predala som všetky zásoby náhrdelníkov zo santalového dreva, ktoré som nakúpila v obchodíkoch neďaleko našej plážovej chatky.

Môj provizórny on-line obchod sa veľmi podobal na drahý Anthropologie, ibaže bol autentickejší a nemal také astronomické ceny. Objednávky pribúdali a napriek minimálnej prirážke som z predaja dosiahla aj nevelký zisk, ktorý som, pravdaže, hneď minula.

Napriek tomu som si vtedy uvedomila, že by som sa niečím podobným dokázala aj živiť. Mohla by som cestovať po svete, rozprávať svoje príbehy a predávať malú zbierku miestnych remeselných výrobkov, ktoré som osobne vypátrala.

Skutočne existoval dopyt po autentických výrobkoch, po veciach, ktoré nemá každý, po doplnkoch, ktoré skrátka nie sú Made in China alebo z H&M.

No len čo som sa vrátila domov, biznis upadal. Nemala som nič nové, čo by som mohla ponúknuť, nijaké príbehy, ktoré by som mohla rozprávať. A tak dovedy, kým si nezarobím dosť peňazí, aby som sa mohla vrátiť na cesty, musím trčať zavretá v kancelárii a pracovať pre americké firmy. Ušiel sa mi ten typ práce, ktorú musíte robiť, keď máte čosi po dvadsiatke a ste takmer na mizine.

Práve som sa chystala vystúpiť na Pensylvánskej stanici. Na hlavu som si navliekla vlnenú baretku a pripravila som sa na zimu, no aj tak ma zasiahla ako nečakane štiplavá facka. *Poondiate dobré ráno, New York City.*

Prekľučkovala som pomedzi trúbiace žlté taxíky a podráždených úradníkov. New York sršal energiou a všetkých oslepovalo biele zimné slnko.

Hoci som bola odvážne mladé dievča vo veľkom sexi mes-
te a v atraktívnom prostredí ako z televízneho seriálu, nemoh-
la som sa promenovať popri mrakodrapoch v nóbl handrách.

Do budovy, kde sídlila naša firma, som dorazila strapatá.
S dvoma kávami v rukách som balansovala po mramorovej hale.

Podľa mojej navštívenky sa VoyageCorp zaoberala organizá-
ciou služobných ciest, čo v podstate znamená, že sme plánovali
pracovné výjazdy pre riaditeľov, ktorých väčšmi zaujímali vyso-
ké výnosy než vysoké umenie. S túžbou po domorodej kultú-
re som sa stretla jediný raz, keď klient požadoval, aby sme mu
zabezpečili miestnu spoločníčku vyššej triedy. Našťastie, takéto
typy požiadaviek zvyčajne riešil môj šéf Stephan Holland.

Odniesla som Hollandovu kávu do jeho kancelárie, nastavi-
la som tvár chladnému slnku a znova som sa v duchu vrátila na
pláž. Pri pomyslení na Lochlona mi zovrelo žalúdok – dnes už
druhý raz, a to ešte nebolo ani deväť hodín.

Odkvicla som za svoj jednoduchý pracovný stôl pred Hollan-
dovou kanceláriou a preklikávala som sa svojou e-mailovou
schránkou s ľahostajnosťou pondelkového rána.

Na budúci týždeň mal náš hlavný klient Richmond Group
celofiremný míting v Dubaji a každý e-mail obsahoval nejaký
dodatok k programu. Holland bol z toho mítingu takmer na
prášky, lenže ako som ho mohla brať vážne, keď zmeškanie vý-
ťahu považoval za katastrofu najvyššej kategórie?

„Dnes vyzeráte nejako urputne,“ podpichla som ružovolíce-
ho Hollanda, keď hlučne vpochodoval do kancelárie.

Obrátil oči k nebesám. „Kika, prosím ťa, dnes nie.“

„Veď ste popred mňa preleteli ako vietor,“ odsekla som.

Holland si zavesil kabát na vešiak vo svojej kancelárii a za-
tváril sa, akoby sa chystal povedať niečo štiplavé, keď si všimol
na stole kávu s vysokou penou a zmäkol.

„Kika, si poklad,“ zapriadol a zmenil tón. „Čo to máš na se-
ver od čela?“

Pletenú čiapku som si stiahla z hlavy a uhladila som si vlasy.
„Tak a už je to preč.“

„Nie, mne sa to celkom páči. Vôbec sa to síce nehodí do kance-
lárie – teda to, čo si mala na hlave –, ale je to chutné. Vyzeráš tak
trochu ako Francúzka.“ Prešiel pohľadom po neporiadku na mo-
jom stole. „A všetci predsa vedia, že Francúzky robia všetko lep-
šie než my.“

„V skutočnosti pochádza zo Škótska. Tú čiapku vlastnoručne
uplietla zaslúžilá stará mama zo Škótskej vysočiny...“

Holland natiahol ruku a zakýval prstom *nie, nie, nie* ako
v nejakom afroamerickom hudobnom klipe. Ten chlap mal
talent na teatrálné gestá a nanešťastie strašne preháňal. Hollan-
da nezaujímal historky z mojich ciest po Škótsku. Ani naj-
menej.

„Dnes ma od roboty neodpútaš, Kika. Potrebujem, aby bolo
potvrdené všetko na dubajskú konferenciu – letenky, doprava
z letiska, rezervácie v reštauráciách, masáže na záver – všetko.
Ak sa na tej ceste Ronalda Richmonda niečo pokazí, bude mať
na tanieri moju hlavu.“

„Richie Rich? Och, to bude v pohode,“ pokrčila som pleca-
mi. „Všetko mám pod kontrolou.“

„Prestaň ho volať Richie Rich. Minule som ho tak skoro oslo-
vil. Ronald Richmond je na svoje meno veľmi citlivý, veď vieš.“

Vybavila som si chlapíka s večne červenou tvárou, ktorý
vlastnil Richmond Group. Ronald Richmond bol človek, ktoré-
ho musíte vždy volať celým menom, nikdy ho nemôžete skrátiť
na dôverné Ron či jednoducho kamarátske Richmond.

„Prosím vás, je odporne bohatý. Všetci poznajú jeho meno,“
ubezpečila som Hollanda.

„Áno, lenže teraz má Richmond Group viac problémov než Sýria, tak k nim nemôžeme pridať ďalší, keby sme zbabrali tú konferenciu. Myslím to smrteľne vážne, Kika.“

Vážne som Hollandovi zasalutovala a znovu som sa obrátila k notebooku s úmyslom zabezpečiť, aby bola konferencia naplánovaná do poslednej minúty, no odpútala ma reklama na akýsi superluxusný zájazd do Barcelony, kde som sa zoznámila s Lochlonom.

~ 3 ~

HOSTEL KABUL v Barcelone, preslávený svojimi párty, sa nachádzal priamo na Plaça Reial lemovanom palmami – námestí s bublajúcou bronzovou fontánou a vyčáčkanými kandelábrami, ktoré navrhol slávny odchovanec Barcelony Gaudí.

V prvé ráno po príchode som sedela pri drevenom stole v spoločenskej miestnosti hostela nad mapou so šálkou studenej kávy na privítanie. Dupočila som sa o skupine mníšok, ktoré predávajú ručne maľované vejáre na flamenco, a snažila som sa nájsť ich kláštor v pavučine uličiek v nádeji, že nejaké kúpim pre svoju stránku.

Práve vtedy sa dolu schodmi hrnula skupinka ľudí a hrkotala fľaškami lacného španielskeho šumivého vína a plechovkami piva v neistých náručíach. Lochlon kráčal na čele. Keď ma zbadal, zmeravel pred mojím stolom a zablokoval premávku. Všetci za ním narážali do seba ako v kreslenom filme.

„Čo robíš, človeče?“ zavrčal chalan za ním a strčil doňho.

Lochlón sa odpojil od skupinky, sadol si za stôl oproti mne a celý čas zo mňa nespustil oči.

Neohrozene a bez mihnutia oka som hľadela aj ja naňho. *Došlika, kto je ten chalan? Poznám ho?*

Keď nič nehovoril, naklonila som sa k nemu a podpichla som ho: „Nezabudni zavrieť ústa, obsmrdač.“

Celá tvár sa mu rozžiarila v úsmeve.

„Nemohol som si pomôcť. Si skrátka... ohromná,“ povedal. „Vyrasila si mi dych.“

Jeho otvorenosť a nenútená príťažlivosť mi vohnali do líc červeň. Prv než som mohla znovu zareagovať, kamoši naňho zavolali, aby sa ponáhlal, lebo už boli takmer vonku.

„Kašlem na vás. Prídem za vami,“ zareval, ani na nich nepozrel. Rovnako rýchlo, ako sa prihrnula, skupinka zmizla. Odrazu nastalo znova ticho.

Sedeli sme oproti sebe a súperili sme, kto na koho vydrží hľadiť dlhšie. On sa odvrátil prvý a nadvihol rohy mojej mapy.

„Kam máš namierené? Ja som tu už celé dva týždne, takže ak potrebuješ pomoc, som tvoj,“ vyhlásil, akoby so mnou flirtoval či robil si nádeje. No možno to bola iba zhoda okolností.

„Vážne?“ preladila som na hravý tón.

V ten deň sme sa celé hodiny prechádzali po meste. Vôbec netušil, kde sme, ale na tom nezáležalo. Tie vejáre na flamenco som nakoniec nenašla.

Namiesto toho ma Lochlon na rušnom trhu Boqueria učil vyslovovať svoje meno (*Lok-lan Ó-ma-hún*). Rozprávali sme o mestách, z ktorých sme prišli, a pritom sme jedli pocukrované churros na schodoch impozantných kostolov a garde nám robili strašidelné chrlice.

Ja som práve prišla z Latinskej Ameriky a zostávalo mi ešte niekoľko mesiacov cestovania. No Lochlon, ktorý cestoval na etapy, práve začal novú sériu a plánoval ešte aspoň rok na cestách. Cestoval, až kým neminul všetky peniaze, vrátil sa domov

do Írska pracovať a potom zase vyrazil na cesty. Bol to Peter Pan v špinavých džínsoch a s írskym prízvukom.

Kým sa zotmelo, rozprávali sme sa o miestach, kam pôjdeme, a prepletali sme sa bočnými uličkami a zapadnutými kútmi Barcelony. Nepamätám si, kadiaľ sme v tú noc chodili, ale spomínam si na to chvenie v žalúdku vždy, keď na to myslím.

Nasledujúci týždeň sme sedeli vo vlaku do Pyrenej a za jeho oknami uháňala idylická vidiecka krajinka. Hnedožlté polia, kamenné rozvaliny, vidiecke chalupy, zaprášené futbalové ihriská a obloha, obloha, obloha. Bol to začiatok ľúbostného románu trvajúceho štyri mesiace, počas ktorých sme spolu cestovali a nakoniec aj žili. Ak on bol Peter Pan, tak ja som bola Wendy.

Po Španielsku sme preskakovali cez turnikety v parížskom metre, vykoplí nás z ligotavého baru pre smotánku v Monte Carle a noci sme trávili na rozprávkových florentských piazza, pričom sme sa bozkávali nad fľašami lacného chianti.

V Ríme ma učil, že nie je nič zlé na tom, ak sa správaš ako turista a fotografuješ sa s chlapmi oblečenými za gladiátorov. „Keď sa budeš tváriť, že je to pod tvoju úroveň, kadečo ti ujde,“ povedal mi. A mal pravdu.

Kompletne oblečení sme sa čľapkali vo verejnej fontáne v Zürichu v štýle *La Dolce Vita*, liezli sme po stromoch v berlínskom parku, až sme si odrali kolená, a v nočnom vlaku do Grécka sme celú noc hrali poker s izraelskými tínedžermi. Prvý raz sme sa milovali – vášnivo, zúfalo a živočíšne – v Instanbule a hrali sme sa hru Nikdy-nikdy na nízkonákladovej leteckej linke do Bombaja. Vo vlaku na konkánskej železničnej trase cestou do Goy Lochlon prvý raz priznal, že predtým čosi tají. „Je niečo, čo o mne nevieš, Kika,“ povedal mi, kým vlak uháňal a natriasal nás na úzkokoľajke, ktorá sa tiahla medzi Arabským